

Կ՛ԱՃԱՊԱՐԵՆՔ . . . Ո՞ՒՐ ՀԱՄՆԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

Արդեօք այս արագավազ դարուն մէջ, կա՞յ մարդ մը, որ չ'անապարէ եւ հեւասպառ չվազէ բանի մը ետեւէն:

Հայ ենք, կ'անապարենք, սպասելու համբերութիւն չունինք, բոլորէն առաջ կը նետուինք եւ կ'ուզենք բոլորը ետեւ թողուլ . . . եթէ կրնանք:

Ժամանակի յարմարութիւնը նկատի չունինք եւ ոչ ալ նախատեսութիւնը ապագայ անստուգութիւններու եւ վտանգներու:

Կ'ուզենք տեղ մը հասնիլ, նպատակ մը հետապնդել, հանգրուան մը նուանել, փոյթ չենք ըներ, եթէ նշանակետը մեր հետապնդումներուն գտնուի բեռնային սահմաններէն անդին:

Այսօր ամէն բան կարն կը թուի մեզի, մեր շահերը կարն, հանդիմները կարն, բարեկամութիւնները կարն, ժամանակը կարն, կեանքը կարն:

Կը գործենք նստած, կը շահինք նստած, կը պայքարինք նստած, կը թռինք նստած եւ շատ անգամ . . . կը մեռնինք նստած:

Հայերուս համար, կարծես թէ՛ ա՛լ ժամանակ չկայ սպասելու, եթէ հնարաւոր ըլլար՝ պիտի ուզէինք այսօր ցանել եւ այսօր հնձել, վաղն անգամ, որ հեռու չէ մեզմէ, ուշ կը թուի:

Եթէ երկու հազար տարի Յոբի երկայնամտութեամբ համբերեր ենք, որ ապահովենք մեր կեանքին խաղաղ ու ապահով յարատեւումը, հիմա՛ ալ ժամանակն է, եւ պատեհութիւնները բարեկապատ, որ ազգովին պայքարի լծուինք եւ անտեսենք ժամանակի խոչընդոտները եւ այն բոլոր առաքինութիւնները, որոնք համբերութեան կապարէ ձեռնակապերով շղթայեր են մեր կամքը, որ գլուխ ծռենք մեզ հալածողներուն եւ

ստրկացնողներուն կամքին առջեւ:

Լաւ կը հասկնանք, որ բոլոր մեծ գործերը, նշանակալից յաջողութիւնները, վնասկան յաղթանակները մէկ օրէն միւսը չեն իրագործուիր, ժամանակ եւ համբերութիւն կը պահանջեն, եւ մանաւանդ, անվիատ յարատեւութիւն:

Մարդկութեան բոլոր իմացական ու բարոյական մեծութիւնները, ինչ որ յօգուտ ժողովուրդներու քաղաքական վերելքին ստեղծագործեր են, տուեր են ժամանակի պահանջին՝ իրենց համբերութեան գնահատելի տուրքը: Եւ շնորհիւ տառապալից սպառումներու եւ սպասումներու յաջողութիւն մշտնջենական տեւողութիւն տալ իրենց անունին ու վաստակին:

Ճոռոնանք, որ գաղափարապաշտ պայքարողը՝ ոչ մէկ դժուարութեան դիմաց չի յուսահատիր ու զինաթափ չըլլար: Կը պայքարի, կը յուսայ ու կը հաւատայ, որ փակատագրական մարտերու մէջ Աստուած իր կողմին կը գտնուի, որ արդարութիւնը անպայման յաղթանակէ: Եւ լաւ գիտէ, որ յաջողութիւնները անարգել պիտի գան պտղաբերելու իր գոհողութիւնները ժամանակի ընթացքին հետ եւ ոչ թէ ժամանակէն առաջ:

Պայքարն է, որ պիտի տայ իմաստ ու պարունակութիւն մեր կեանքին եւ մեր իտելաներու պսակումին:

Պայքարն է, որ կը մարզէ մեր կամքը, կը մշակէ մեր նկարագիրը, կ'ամրապնդէ մեր հոգեկան ուժերը:

Մարդ, ո՞ր աստիճան տկար ու տգէտ պէտք է ըլլայ, որ իր յառաջդիմութիւնը վստահի կիրքի մը, որ

կ'արգիլէ ջահաւորել իր հոգին առափնուութեամբ մը, որ ՀԱՄԲԵՐՈՒԹԻՒՆ կը կոչուի:

Դժբախտաբար ներկայիս շատ է թիւը այն հայերուն, որ տղու պէս կը շարժին եւ այսօր կ'ուզեն ամէն բան եւ վաղուան չեն թողուր ոչ մէկ բան:

Կը վագեն աւաղելի միամտութեամբ ամէն բանի ետեւէն, որ թիթեղի պէս փայլի եւ պարապ թիթեղի պէս աղմուկ կը հանէ:

Կեանքը իր ազդու դասերովը դեռ չէ կրցած սորվեցնել մեզի, թէ անապարանքը մեզ չի հասցնէր ճիշտ ժամանակին ոչ մէկ տեղ: Շտապելը անօգուտ է, պէտք է ատենին շարժիլ:

Եթէ ուշադիր նայինք սա հողի անձիր տարածութեան, ուր՝ արօրին խոփը հորիզոնական ակօսներ բացած է եւ մշակն ալ ցանքը է սերմեր անոնց մէջ, պիտի հաստատենք սա դաստիարակչօրինակը, զոր բնութեան այդ միապաղաղ տեսարանը կը թելադրէ մեզի:

Ամբողջ երկար ճամբա մը սերմերը պիտի մնան թաղուած ածունքներու մէջ եւ ոմանք գուցէ կարծեն, որ ատոնք փնացան ու կորսուեցան:

Բայց մշակին դէմքին վրայ յոյսին ժպիտը ակներեւ է: Ան կ'ապրի այն հաւատով, որ ամբարն կիզիչ ճանաչներուն տակ իր ակնկալութիւնը լիովին պիտի արդիւնաւորուի:

Վստահ է, թէ հիւրընկալ հողի ընդերքներուն մէջ թափնուած սերմը, ամիսներ յամենալէ ետք, գաղտնօրէն եւ անաղմուկ պիտի գործէ ու շարունակէ պայքարը ցուրտին ձիւնին ու սառնամանիքին դէմ, մինչեւ որ գարունը գայ եւ երկրին կուրծքը պատռելով՝ ցցէ իր յաղթական հասակը:

Սերմին գործողութեան այս խուլ պայքարը, իր դիմակալած դժուարութիւններով, կարծեց հանգիստութիւն մը ունի մեր ամենօրեայ մաքառումներուն հետ:

Ո՞ր գաղափարապաշտ հայը չ'ապրիր պայքարով հարուստ եւ տառապանքով ընդելուզուած կեանք մը իր իտէլներու փշոտ ճամբուն վրայ:

Ամէն մարդու մէջ կը գործէ յաջողութեան քնազը եւ մերթ հզօր թափով յառաջ կը մղէ զայն, հերոսանալու ձգտումով անձնագոհութեան բարձունքներուն վրայ:

Անապարտողը այս ուղեւորութեան ընթացքին անյաղթելի արգելքներ կը ստեղծէ եւ որոնց անմիջական հետեւանքը կ'ըլլայ մարդուն փլուզումը:

Ճշմարիտ է, ներկայ դարը արագութիւն կը պահանջէ մեզմէ, նաեւ նորութիւն եւ փոփոխութիւն:

Նոր գաղափարներ, նոր հանգրուաններ, նոր հորիզոններ կը փնտռենք եւ մեծամեծ որոշումներ կ'արձակենք, առանց նկատի առնելու, թէ մահը համառօտած է մեր կեանքին տեւողութիւնը եւ կրնայ ժամանել ծերութենէն շատ առաջ, այնպիսի ատեն մը, որ հսկայ ծրագիրներու մէ ծրարուած մարդը, կրնայ անակնկալօրէն չուտել կեանքէն, իր ետեւ թողելով ամէն բան անորոշ ու անաւարտ:

Շատ են ժամանակակից մարդուն թշնամիները, որոնք հիւժախտի պէս անոր մէջ դարանակալած՝ կամաց կամաց կը սպառեն զայն:

Եսասիրութիւնը մէկն է անոնցմէ, որ կը ստորնացնէ ու ծիծաղելի կը դարձնէ մարդը յաշա հասարակութեան:

Ախտաւոր ցանկութիւնները կ'անդամալուծեն մտքին ու հոգիին թեւերը եւ հողին հաւասար դիրք մը կու տան մարդուն:

Սուտը կը կեղծէ մեր կեանքը եւ կը ջնջէ մարդոց վստահութիւնը, որ ալ չհաւատան մեր խօսքերուն ու խոստումներուն:

Պէտք չէ մոռնալ, որ մեծագոյն յաջողութիւնը զոր կ'ուզենք ունենալ եւ նշանակալից յաղթանակը, զոր կ'ուզենք

շահիլ, նոյնիմֆն պայքարն է:

Պէտք է հաւատանք, որ ՄԵԾ ՀՈՒՆԶՔԸ կու գայ իր ժամանակին, առանց անպէտ, յախուռն եւ անօգուտ ֆայլեր առնելու ժամանակէն առաջ:

Հին իմաստութիւնը կ'ըսէ, անիմաստ է անապարելը, պէտք է պատրաստուիլ ժամանակին հասնելու:

Հին Յունաստանի քաղաքներէն մէկուն մուտքին կար հսկայ արձան մը, որ կը ներկայացնէր պատեհութիւնը: Արձանին պատուանդանին վրայ՝ այլաբանօրէն փորագրուած էր հետեւեալ խօսակցութիւնը արձանին ու անցորդին միջեւ:

- Ով արձան, ի՞նչ է անունդ:

- ՊԱՏԵՀՈՒԹԻՒՆ:

- Ինչո՞ւ համար թեւեր ունիս եւ կը կանգնիս ոտքիդ մատներուն վրայ:

- Յոյց տալու համար, որ հագիւ քանի մը ռոպէ կը մնամ ու կ'անցնիմ:

- Ինչո՞ւ համար մագերդ գակտիդ վրայ դէպի վար կ'ախուած եմ:

- Որպէս զի մարդիկ զիս լաւ բռնեն, երբ իրենց քովէն կ'անցնիմ:

- Ինչո՞ւ գլխուդ ետեւը ճաղատ է:

- Երբ անգամ մը մէկու մը քովէն կ'անցնիմ, ալ զիս չկարենայ բռնել:

ՎԱՐԴԱՆ Ա. ՔԶՆՅ. ՏԻԻԼԿԵՐԵԱՆ

ԱՐՔՈՒԹԵԱՆ ԱՍՏԻՃԱՆ ՇՆՈՐՀՈՒԱԾ

Ամեն. Սրբազան Պատրիարք Հայրը գոհունակութեամբ տեղեկացաւ թէ Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետին, Նորին Ս. Օծութիւն Տ. Տ. Վազգէն Ա. Սրբազնագոյն Կաթողիկոսին բարեհաճ կարգադրութեամբ, Արքութեան աստիճան շնորհուած է Երուսաղէմի Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան անդամներէն երեք Սրբազան Եպիսկոպոսներու, որոնք Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետի հաստատումով կը ծառայեն որպէս թեմակալ Առաջնորդներ: Գեր. Տ. Խաժակ Արք. Պարսամբան Առաջնորդն է Հիւսիսային Ամերիկայի Միացեալ Նահանգաց Հայց. Եկեղեցւոյ Արեւելեան Թեմին: Գեր. Տ.

Ադան Արք. Պալիօգեան Առաջնորդն է Աւստրալիոյ եւ Նիւ Զիլանտայի Հայց. Եկեղեցւոյ, եւ Հայրապետական Պատուիրակ Ծայրագոյն Արեւելի: Գեր. Տ. Տաթեւ Արք. Ղարիպեան Առաջնորդն է Հարաւային Ամերիկայի Պրագիլիոյ Հայց. Եկեղեցւոյ Թեմին:

Պատրիարք Սրբազան Հայրը իր եւ Միաբանութեան խնդակցութիւնը յայտնեց երեք Սրբազան Արքեպիսկոպոս միաբան եղբայրներուն, մաղթելով որ իրենց ծառայութիւնը արդիւնաշատ լինի Տիրոջ օգնականութեամբ, Աստուծոյ Փառքին, եւ իրենց խնամքին յանձնուած ժողովուրդին հոգեւոր, մշակութային, կրթական եւ ազգային կեանքի բարգաւաճման համար: